

פרק יוצא דופן

הקדמה

א. אשה היולדת, בין אם ילדה ולד בר קיימא ובין אם היה הולד נפל, הרי היא טמאה ב"טומאת לידה".

דרגת טומאתה היא "אב הטומאה", והיא אסורה לבעלה כנדה.

טומאה לידה נוהגת גם אם לא יצא כלל דם ממקורה של האשה היולדת בשעת הלידה.

ב. טומאת הלידה נוהגת במשך שבוע בלידת זכר, ובמשך שבועיים בלידת נקבה, והימים האלו מכונים "ימי טומאה".

ג. ככלות ימי הטומאה, טובלת היולדת כדי להטהר, ומאז היא מונה "ימי טוהר". משמעות ימי הטוהר היא, שכל דם שתראה בהם הוא "דם טוהר", שאינו מטמאה, ואינו אסורה לבעלה.

ימי הטוהר הם, שלושים ושלשה ימי טוהר לילדת זכר, וששים וששה ימי טוהר לילדת נקבה.

ד. בימי הטהרה, כאמור, אפילו אם היא רואה דם ממקורה, היא אינה נטמאת, לא בטומאת נדה ולא בטומאת זבה, והיא מותרת לבעלה. אך אין היא טהורה עדיין לגמרי, אלא היא נחשבת כ"טבולת יום ארוך", לפי שעדיין היא אסורה באכילת תרומה עד סוף ימי הטהרה.

כמו כן, היא אסורה באכילת קדשים או בכניסה למקדש עד שיעברו עליה כל הימים הללו, ועד שתביא, למחרת, קרבנות יולדת, ובכך תתטהר לחלוטין.

מתניתין:

א. **יוצא דופן**, ולד היוצא מבטן אמו דרך חתך שנעשה בדופן הרחם של אמו, (1) אין יציאתו דרך הדופן נחשבת כ"לידה" לגבי הלכות יולדת. ולכן, **אין יושבין עליו ימי טומאה**, שאין אמו טמאה בטומאת לידה [כדין יולדת, שטמאה שבוע אחרי לידת זכר ושבועיים אחרי לידת נקבה]. וכן לא נוהגים

קשה, אם מתה האשה, הרי אין כלל אפשרות של ימי טומאה וטהרה וחיובי קרבן. ותירץ הפתחי נדה, שגם לפי הרמב"ם היא אינה מתה מיד, אלא לאחר זמן, ורק סופה למות ממכה זו.

אך יש שתירצו, שכונת הרמב"ם לומר, כי אחרי שנחתך הדופן, היא אינה חוזרת ומתעברת ויולדת. אבל אין זה בהכרח שתמות האשה. ועיין באגרות משה [יו"ד ח"ב עד] שהיום נשתנה הטבע, ואין סכנה בניחות קיסרי.

1. בפירוש המשניות לרמב"ם [בכורות סוף פ"ב] כתב שעושים כן [חותכים את הדופן] לאשה המקשה לילד, והגיעה עד שערי מות. ורש"י כתב, שמדובר באופן שהתרפאה אמו לאחר שחתכו את הדופן. וכונת רש"י לומר, שיש אפשרות שאמו של יוצא דופן תשאר בחיים על אף שחתכו את דופן בטנה. והעיר בפתחי נדה שמשמע בפירוש המשניות להרמב"ם [בכורות פ"ח מ"ב] שאשה אשר יצא ולדה דרך הדופן, אין לה רפואה, והיא מתה. ולכאורה

היה אוכל בתרומה, והרגיש שנודעזעו אבריו, שנעקרה שכבת הזרע ממקומה, ועומדת לצאת אל מחוץ לגופו, הרי הוא אוחז באמה באופן המונע את יציאת שכבת הזרע, ובולע את התרומה, לפני שיצא הזרע החוצה ויהיה טמא.

ומטמאין הזב ובעל הקרי ככל שהוא, אפילו יצא מהן שיעור קטן כעין החרדל, ובפחות מכך.

גמרא:

שנינו במשנה, שלדעת תנא קמא [רבנן], לידה של ולד באופן של "יוצא דופן", אינה מטמאה את אמו בטומאת לידה.

אמר רב מני בר פטיש: מאי טעמייהו דרבנן?

אמר קרא [ויקרא יב] "אשה כי תזריע, וילדה זכר", עד שתלד במקום שהיא "מזרעת".⁽²⁾ מלמד הכתוב שאין טומאת יולדת האמורה בפרשה נוהגת רק אם יצא הולד דרך המקום שבו "מזריעה" האשה בשעת תשמיש [שהוא הפרוזדור, "הבית החיצון" של הרחם]. אבל על לידה באופן של "יוצא דופן", שלא יצא הולד דרך המקום שהיא מזרעת בשעת תשמיש, לא נאמר הדין של ימי טומאה וימי טהרה וחיובי הקרבנות, המבוארים שם בפרשת 'אשה כי תזריע'.

ורבי שמעון,⁽³⁾ מה הוא לומד מהפסוק של

בה ימי טהרה, שאין לילדת זו דין דם טוהר שיש לכל יולדת [שהם ל"ג ימים לולד זכר, או ס"ו יום לולד נקבה]. ואין חייבין עליו, על לידתו, קרבן יולדת. והטעם לכל הדינים האלו הוא כאמור, שלידת יוצא דופן אינה נחשבת לידה.

רבי שמעון אומר: יוצא דופן הרי זה כילוד רגיל. ולכן יושבין עליו ימי טומאה וימי טהרה, וחייבין על לידתו קרבן לידה.

ב. כל הנשים מטמאות בטומאת גידה או זבה, ב"בית החיצון", שהוא הפרוזדור המצוי בין הרחם ובין הצד החיצון של הגוף.

דהיינו, אף על פי שלא יצא הדם מהפרוזדור אל חוץ לגופה, כיון שיצא הדם מהרחם אל הפרוזדור [אשר בו עובר הדם בדרכו אל מחוץ לגוף], הרי היא טמאה.

שנאמר [ויקרא טו] "דם יהיה זובה, בבשרה". מלמד הכתוב "בבשרה", שאפילו נמצא הדם עדיין בבשרה, ולא יצא חוץ לגופה, הרי היא טמאה, כיון שכבר יצא הדם מהמקור אל הפרוזדור.

אבל הזב ובעל קרי אינן מטמאין עד שתצא טומאתן [קריין או זיבתן] לחוץ.

דהיינו, גם אם נעקרה הזיבה או שכבת הזרע ממקומה והיא נמצאת כבר בצינור שבתוך האמה, אין האדם נטמא בטומאת זיבה או בטומאת בעל קרי, עד שתצא הזיבה או שכבת הזרע אל מחוץ לגופו.

וילדה זכר".

2. במקום שמזרעת. שנינו לעיל [כה ב]: איש מזריע תחילה, יולדת נקבה. אשה "מזרעת" תחילה, יולדת זכר, שנאמר "אשה כי תזריע,

3. רש"י הקשה לרבנן, הלומדים מהפסוק

”כי תזריע“?

החיא, הדרשה מהפסוק הזה באה לומר, דאפילו לא ילדה אימו אלא דבר נימוח כעין שהזריעה אימו, גם כן היא טמאה לידה.

ורבי שמעון, מאי טעמיה? למה הוא דרש כך את הפסוק, ולא כפי שפירשו רבנן?

אמר ריש לקיש: אמר קרא ”ואם נקבה תלד וטמאה שבועיים“, ואפשר לכתוב ”ואם נקבה וטמאה שבועיים“, כי זה המשך לפסוק ”ואשה כי תזריע, וילדה זכר“, ולומדים מה”תלד“ המיותר, לרבות לידה כל דהו של יוצא דופן.

ודנה הגמרא: ורבנן, מה הם לומדים מה”תלד“ המיותר?

ומבאר הגמרא: האי ”תלד“ מבני ליה לרבות טומטום, שיש לו עור בשר המכסה את האבר שלו, ואי אפשר להכיר אם הוא זכר או נקבה. ואנדרוגינוס, שיש לו גם סימני זכר וגם סימני נקבה, ויש ספק לחכמים אם הוא זכר או נקבה(4).

דמלקא דעתך אמינא, כיון שבקרא ”זכר ונקבה“ בתיב, שמא דווקא לידת זכר ודאי או נקבה ודאית מטמאים את היולדת בטומאת לידה, ולא טומטום ואנדרוגינוס(5).

בבית החיצון של הרחם אחרי שכבר נחשב שהיתה לידה. ולכן לא צריך פסוק שולד נימוח נחשב לידה.

4. הקשה הריטב”א, בשביל מה צריך פסוק לרבות טומטום ואנדרוגינוס? והרי לגבי אנדרוגינוס הסתפקו חכמים מה דינו, אם יש לו דין של זכר או של נקבה, וכלפי שמיא גליא מה דינו של האנדרוגינוס.

ותירץ, שכאן ריבה הכתוב שאנדרוגינוס דינו כזכר או כנקבה, אלא שלא היה ברור לחכמים איך לדרוש הפסוק, האם האנדרוגינוס הוא באמת זכר או נקיבה.

ובטומטום מרבה הפסוק שיש הלכה מסיני שאם אנחנו לא יכולים להכיר אם זה זכר או נקבה, טמאה אימו בטומאת לידה, גם של זכר וגם של נקבה.

5. הקשה החזון איש [סימן קט”ז סק”ג] מה היתה ההוה אמינא למעט טומטום ואנדרוגינוס? הרי הגמרא לעיל מרבה אפילו נימוח כעין שהזריעה אימו טמאה לידה. ודבר נימוח ודאי

”אשה כי תזריע“ שרק לידה דרך מקום שמזריעה מטמאת, מנין הם לומדים את הדין שלידת ולד נימוח גם נחשבת לידה? ותירץ, שרבנן סוברים שולד נימוח יש עליו שם של ולד גמור לכל דבריו, ולא צריך לכך פסוק. ומביא ראיה לדבריו ממה שלמדנו [לעיל כו א] מחלוקת רבנן ורבי שמעון אם ולד שנימוח מטמא את הבית, ושם אין פסוק, ורבנן לשיטתם שאפילו בלי פסוק יש עליו שם של ולד מטמא את הבית ככל ולד שמת, ורבי שמעון לשיטתו, שזה חידוש לומר שיש עליו שם של ולד, וצריך פסוק לחדש כזה דבר, ולכן, לגבי לטמאות את הבית, שאין לנו שום פסוק, אין עליו שם של ולד, ואינו מטמא את הבית.

התוספות והרמב”ן והר”ן תירצו מזה שלא כתוב ’אשה כי תבעל וילדה’, והייתי יודע שלידה זה במקום שהיא נבעלת, אלא כתוב אשה כי תזריע, יש כאן עוד לימוד, לומר, שאפילו ולד שנימוח כעין שהזריעה, גם הוא מטמא לידה.

התוספות [לעיל יח א ד”ה שליא] מתרצים, שלרבנן אכן אין מציאות של שליא בלי ולד של קיימא, ומה שמוצאים את הולד נימוח, זה אירע

קא משמע לן שגם לידת טומטום ואנדרוגינוס מטמאת את היולדת.

ורבי שמעון, מנין לו שגם בלידת טומטום ואנדרוגינוס יש לילודת ימי טומאה וטהרה? **נפקא ליה מדרתני בר ליואי**.

דתני בר ליואי: "לבן", **לבן מכל מקום**, כל סוג בן אפילו שלא ניכר שהוא בן. "לבת", **לבת מכל מקום**, כל סוג בת אפילו שלא ניכר שהיא בת.

ורבנן, מה הם לומדים מהפסוק "לבן", ומה מהפסוק "לבת"?

האי מבעי ליה לחייב קרבן נפרד על לידת כל בן ובן, ולחייב קרבן נפרד על לידת כל בת ובת, כשהיה עיבורו של הולד השני בתוך ימי הטהרה של הולד הראשון, ולידתו לאחר ימי הטהרה של הראשון.

ורבי שמעון, מהיכן הוא יודע שהיולדת חייבת קרבן על כל בן ובן ועל כל בת ובת? — **נפקא ליה מדרתני תנא קמיה דרב ששת**: [ויקרא יב] "זאת תורת היולדת", **מלמד שמביאה קרבן אחד על ולדות הרבה**. ואינה חייבת קרבן על לידת כל בן ובן, ועל כל לידת בת ובת.

יכול תביא קרבן אחד על לידה ועל זיבה,

כאחת?

ותממה הגמרא על ההוה **אמינא: אלא**, לדבריך, **יולדת דאכלה דם, ויולדת דאכלה חלב**, האם בחד קרבן **תסגי לה?** וכי יתכן לומר שיולדת יכולה להסתפק על כל שני חיובים של קרבן, בהבאת קרבן אחד?

אלא כך אמר התנא: **יכול תביא קרבן אחד על לידה שלפני מלאת ימי הטהרה ועל לידה שלאחר מלאת ימי הטהרה, כאחת?**

תלמוד לומר "זאת". רק במקרה שהלידה השניה היתה תוך ימי הטהרה של הלידה הראשונה, היא יוצאת ידי חובתה בקרבן אחד. אך לא כאשר הלידה השניה היתה אחרי מלאות ימי הטהרה של הלידה הראשונה.⁽⁶⁾

ורבנן, מה הם לומדים מ"זאת"?

אף על גב דכתיב "זאת", איצטריך נמי "לבן או לבת".

כי **סלקא דעתך אמינא**, הני מילי שצריכה להביא על כל לידה שלאחר מלאת ימי הטהרה קרבן לחוד, **בתרי עיבורי**. שילדה, ואחר מלאות, לפני שהספיקה להביא קרבן, שוב התעברה, וילדה עוד ולד.

אבל בחד עבורא, כגון יהודה וחזקיה בני

ברייתו מכוסה האבר שלו בעור, ולא היה ניכר אף פעם אם הוא בן או בת].

6. הגרי"מ פיינשטיין [בשיעוריו לכריתות י ב, נדפס בישורון] מדייק ומבאר ששיטת רש"י [כריתות י ב] שמלאת ימי הטהרה והאפשרות להטהר, הם היוצרים את חיוב הקרבן, ולא

אינו ניכר אם הוא בן ודאי, או בת ודאי. ותירץ החזון איש שטומטום ואנדרוגינוס מעולם לא ניכר בהם אם הוא בן או בת, מה שאין כן ולד הנימוח, שכבר ניכר בו אם הוא בן או בת, אלא שאחרי אשר חל עליו שם בן או בת גמור, הוא נימוח, ושוב לא פוקע ממנו שם הבן או הבת. [ולפי זה צריך לומר שטומטום מתחילת

הרחם נחשבת לידה, ואילו לידה של "יוצא דופן" אינה נחשבת לידה המקדשת את הבכור בקדושת בכורה. **אף כאן**, לגבי חלות קדושת הגוף על וולד קדשים, רק לידת **פטר רחם** נחשב לידה.

שואלת הגמרא: **ולגמר רבי שמעון "לידה לידה" מאדם. מה התם, יוצא דופן** נחשב לידה לגבי ימי טומאה וטהרה וקרבן, **אף כאן, יוצא דופן** נחשב לידה לגבי קדשים!

ומתרצת הגמרא: **מסתברא, מבכור הוה ליה למילף, שכן** כתיב בקדשים "והיה שבעת ימים תחת אמו". ולומדים מבכור שנאמר בו "שבעת ימים יהיה עם אמו"⁽⁸⁾.

רבי חייא, שהיו תאומים, אלא שהשתהה האחד לצאת אחר השני ג' חדשים, וכבר נגמרו ז' ימי הטומאה ול"ג ימי הטהרה של הראשון לפני לידת השני, **אימר בחד קרבן סגי לה, קא משמע לן**⁽⁷⁾.

אמר רבי יוחנן: ומודה רבי שמעון בקדשים, שולד יוצא דופן בקדשים, **שאינו קדוש** בקדושת הגוף אלא בקדושת דמים בלבד. כי קדושת הגוף החלה על וולד קרבן בשעת לידתו, יכולה לחול רק בלידה רגילה, אך לא בלידת יוצא דופן.

מאי טעמא? גמר "לידה לידה" בגזירה שוה **מבכור. מה התם, פטר רחם**, רק לידה דרך

הלידה. ואילו שיטת הרמב"ם [מחוסרי כיפורים א ח] שהלידה היא היוצרת את חיוב הקרבן, אלא שעד מלאת ימי הטהרה, אין אפשרות להקריב את הקרבן.

7. בגמרא מבואר שאפילו אם היתה לידה של תאומים, הדבר הקובע אם זו לידה אחת לגבי חיוב קרבן, הוא, האם היתה הלידה השניה תוך מלאת ימי הטהרה של הלידה הראשונה.

וכן להיפך, אם ילדה, ושוב התעברה בהריון חדש, והפילה, אם היה זה תוך מלאת של הראשון, נחשב הכל ללידה אחת.

וביארנו בזכר יצחק [סימן ל'] **ובאבי עזרי** [מחוסרי כיפורים א ח] שאף על פי שהלידה מחייבת את הקרבן, תכלית הקרבן הוא להכשירה לאכול בקדשים. ואם אין את התכלית, מכל סיבה שהיא, היא אינה חייבת בקרבן. ולכן, כשמלאו ימי הטהרה ויש את התכלית להכשירה בקדשים, מספיק שתביא קרבן אחד על כל הלידות. אבל אם כבר חל עליה חיוב קרבן, וכעת יש סיבה חדשה לחייב אותה קרבן, חל עליה חיוב נוסף, מלבד החיוב הקודם שהיא כבר

התחייבה בזה.

וכתבו, שעל פי זה יש נפקא מינה. **שהרמב"ם** [מחוסרי כיפורים א ח] סובר שאשה שעברו ימי מלאת הטהרה שלה, וילדה, שוב לא יכולה להביא קרבן עד שימלאו ימי הטהרה של הלידה השניה. **וביארנו בזכר יצחק ובאבי עזרי** הטעם, כי עד שאין את תכלית החיוב, לא חל חיוב על האשה.

8. **הקשה החזו"ן איש** [בכורות יט ד], לרבנן, הסוברים שיוצא דופן אינו נחשב לידה לגבי טומאת לידה, ולפי מה שמבואר בגמרא שיש גם גזירה שווה של קדשים לאדם, וגם של קדשים לבכור [ודווקא פה, שזה סותר אחד את השני יש נידון ממה עדיף ללמוד], נלמד קדשים מאדם שיוצא דופן לא נחשב לידה, ואחר כך נלמד בכור מקדשים, ולא נצטרך את הפסוק של פטר רחם למעט יוצא דופן בבכור.

ותירץ החזו"ן איש, אף על פי שאפשר ללמוד בגזירה שווה, עדיף לכתוב בפירושו. אי נמי, מפטר רחם לומדים שבכור של אדם פטור מפדיון הבן אם יצא דרך דופן.

ומקשה הגמרא: **אדרבה, מאדם הוה ליה למילף, שכן פשוט מפשוט!** קדשים ואדם יותר דומים, כי הם נוהגים גם בולד פשוט ולא רק בבכור, ולא נלמד קדשים מבכור, שהוא נוהג דווקא בולד בכור, ולא נוהג בולד פשוט כמו קדשים!?

ומתרצת הגמרא: **אלא, לפיכך ולד קדשים יוצא דופן מבכור הוה ליה למילף, שכן יש כמה סיבות שקדשים דומים יותר לבכור:**

א. גזירה שוה "א?ם", שבשניהם נאמר בפסוק "אמו".

ב. שניהם הם **בהמת קדשים**.

ג. ד. ה. בשניהם נוהג דין **פגול, נותר, וטמא**.

ומקשה הגמרא: **אדרבה, מאדם הוה ליה למילף, שכן יש כמה סיבות שקדשים דומים לאדם:**

א. שניהם הוו **פשוט**, ולא דווקא בכור.

ב. שניהם אין בהם דין **זכר** דווקא [מה שאין כן בבכור שאינו נוהג אלא בזכרים].

ג. שניהם לא **קדוש** מאליו [ואילו בכור קדוש מרחם מאליו].

ד. שניהם לא ניתנים **במתנה** לכהן [לעומת הבכור שהוא ממתנות כהונה].

ומשנינן: **הנך**, הדברים שדומים בהם קדשים לבכור, **נפישן**, הם יותר מרובים מהדברים שדומים קדשים לאדם. כי קדשים דומים לבכור בחמש צורות, ולאדם רק בארבע צורות. ולכן רבי שמעון לומד קדשים מבכור, שיוצא דופן נחשב לידה.

אמר רב חייא בריה דרב הונא משמיה דרבא, תניא דמסייע ליה לרבי יוחנן, דאמר מודה רבי שמעון ביוצא דופן בקדשים.

דתניא: **רבי יהודה אומר**,⁽⁹⁾ **הא דכתיב "זאת תורת העולה, היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה"**, לומדים מהכתוב הזה לקמן שכל הקדשים הפסולים אשר עלו על המזבח, שוב לא ירדו ממנו, אלא יקטירו אותם על המזבח.⁽¹⁰⁾

וכך דורשים את הפסוק: **"היא העולה"**, משעלתה על מוקדה, ואפילו בפסול, תהא שם מוקטרת כל הלילה!

9. **התוספות הקשו**, הרי רבי יהודה סובר שגם לרצפת העזרה יש קדושת מזבח, ואם עלו על רצפת העזרה, כאילו עלו על המזבח ולא ירדו. ואם כן, איך יתכן שהקרבת לא עלו למזבח, והרי תמיד היו על רצפת העזרה, שיש לה דין מזבח?

ותירצו התוספות, שאם היתה מחיצה בין הבהמה לרצפת העזרה, אזי רצפת העזרה אינה מקדשת, ובאופן כזה, אם הבהמה נפסלה לא יעלה אותה לכתחילה להקטיר במזבח.

ובערוך לנר העיר, שלפי שיטת רש"י [זבחים יד] שרבי יהודה סובר שרק הרצפה שבין המזבח לאולם מקדשת, אבל שאר רצפת העזרה אינה מקדשת, מתורצת הקושיא, כי כל בהמה שנשחטה בחלק האחר של העזרה נוהג בה הדין שרק אם עלו לא ירדו. אבל לכתחילה לא יעלו.

10. **דנו האחרונים**, האם הטעם של הפסולים שנאמר בהם הדין של "אם עלו לא ירדו", הוא מצד שהתורה אסרה את מעשה

ומיעט רבי יהודה מכלל זה שלשה פסולין, לפי ששלשה מיעוטים נאמרו בפרשה:

א. "זאת", ולא אחרת!

ב. "היא", מיעוטא הוי!

ג. "העולה" בה"א הידיעה, דמשמע, העולה המיוחדת הכשרה, ולא הפסולה.

הרי אלו שלשה מיעוטיין הממעטים את שלשת הפסולים האלו, שגם אם עלו על המזבח ירדו ממנו:

מ-ב א. פרט לבהמה אשר נשחטה בלילה, שאינו זמן שחיטה.

ב. ושנשפך דמה לארץ לפני שנזרק מדמה על המזבח.

ג. ושיצא דמה לפני זריקה חוץ לקלעים ונפסל ב"יוצא".

בשלשה פסולים אלו, שאם בכל זאת עלתה⁽¹¹⁾ העולה הפסולה על המזבח, תרד⁽¹²⁾.

אבל כל שאר הפסולים, מלבד אלו, אם העלו את בשרם על המזבח לא ירדו, אלא יקטירו אותם על המזבח⁽¹³⁾.

רבי שמעון אומר: הא דכתיב "היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה", דרשינן להאי קרא הכי:

"עולה", אין לי אלא עולה כשרה שעלתה על המזבח.

מניין לרבות עולה פסולה שנשחטה בלילה, ושנשפך דמה,

קידש את הקרבן. אבל אם החסרון הוא בכך שאין קדושת המזבח מועילה לקרבן פסול שכזה, הרי לא יעזור מה שהמזבח כבר קידש את הקרבן.

12. בתוספות ובריטב"א ביארו שרבי יהודה צריך שלשה מיעוטים, מיעוט לכל פסול, ואילו לרבי שמעון מספיק מיעוט אחד ל"ז פסולים. וביארו, שלרבי שמעון הוא ממעט כל מה שבכלל פסולו, בקדש והכל מיעוט אחד. והרמב"ן תירץ, כיוון שכל הי"ז הם פסולים שקולים, ואין סיבה לרבות אחד מהם יותר מהשאר, מרבים את כולם.

13. והקשו התוספות והרשב"א והריטב"א, הרי לרבי יהודה יש עוד פסול, שאם

העלאה שלהם למזבח, אבל כיוון שיש עליהם עדיין שם קרבן, ויש מצות הקטרה, לכן, אם כבר עבר על איסור העלאה, יש חיוב של הקטרה, על אף שנשארו בפסולם, או שמא הדין הוא שהמזבח מקדש ומכשיר את הקרבן, ועל ידי שעלה למזבח, בטל ממנו הפסול שלו.

11. המקדש דוד [קדשים ח"א סימן ד] דן בשאלה האם אותם הפסולים שנאמר בהם הדין שאפילו אם עלו ירדו מהמזבח, זה בגלל שאין למזבח כח לקדש פסול שכזה, או בגלל שלפסול שכזה לא מועילה קדושת המזבח. ונפקא מינה, אם קרבן נפסל על גבי המזבח אחרי שכבר היה למזבח כח לקדש אותו, האם נפסל הקרבן. כי אם החסרון הוא בכך שאין למזבח כח לקדש קרבן שיש בו פסול כזה, הרי פה המזבח כבר